

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ MIKETA A PARTNEŘI

JUDr. Radim Miketa

zapsán v seznamu advokátů vedeném ČAK v Praze pod č. 0417, IČ 66203228
Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava-Slezská Ostrava tel.: +420 596 240 245, fax: +420 596 240 254
www.miketa.cz, e-mail: jiri.miketa@miketa.cz

Partneři:

JUDr. Alfons Miketa, JUDr. Jiří Miketa, Mgr. Ivo Tichovský, Mgr. Petr Miketa, Mgr. David Cagaš

Bankovní spojení: GE Moneta Bank, a.s., pobočka Ostrava č.ú. 205182012/0600

Krajský soud v Ostravě
K č.j. 32 ICm 2330/2017
KSOS 25 INS 10525/2016
Havlíčkovo náměstí 34
702 00 Ostrava

Vyřizuje: JUDr. Radim Miketa
Sp.zn.: 99 16 20

Žalobce: **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, insolvenční správce
dlužníka OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná, Doly, IČ: 26863154
právně zastoupen JUDr. Dušanem Dvořákem DRV Legal, s.r.o., advokátem se
sídlím
Hlinky 505/118, 603 00 Brno

Žalovaná: **RESIDOMO, s.r.o.**, IČ: 05253268, se sídlem Gregorova 2582/3, 702 00 Ostrava,
Moravská Ostrava, společnost zapsána v obchodním rejstříku vedeném u Krajského
soudu v Ostravě pod sp.zn. C 66812
právně zastoupena JUDr. Radimem Miketou, advokátem AK Miketa a partneři, se
sídlím Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava, Slezská Ostrava

Vyjádření žalovaného k odvolání žalobce

Žalovanému bylo doručeno odvolání žalobce, ke kterému považuje za důležité učinit
toto

vyjádření.

I.

Žalovaný má za to, že Krajský soud velmi podrobně a obsáhle své rozhodnutí
odůvodnil, a to jak s přihlédnutím k důvodovým zprávám novely horního zákona č. 313/2006
Sb., tak zákona č. 593/1992 Sb. o rezervách a zohlednil i aktuální judikaturu Nejvyššího
správního soudu a Ústavního soudu.

Žalovaný má za to, že odvolání žalobce vychází ze základní nesprávné premisy v tom, že prostředky na úhradu důlních škod, které byly žalovanému vyplaceny, tvoří majetkovou podstatu dlužníka. Právě specifikum odstraňování důlních škod a postavení k tomu určených finančních prostředků mimo majetkovou podstatu dlužníka bylo předmětem novelizace citovaných zákonů. V tomto smyslu je znění ustanovení § 37a odst. 2 horního zákona zcela jednoznačné a zakazuje prostředky určené k náhradě důlních škod zahrnout do majetkové podstaty. Argumentace žalobce o tom, že jde o standardní pohledávku, neboť ji jiní věřitelé do insolvenčního řízení přihlašují, samozřejmě o nesprávnosti argumentace uvedené výše nesvědčí a ani svědčit nemůže.

II.

Žalovaný má rovněž za to, že není správný názor žalobce, že u pohledávky na náhradu důlních škod žádný jiný právní předpis neupravuje jiný režim pohledávek. Takovýmto předpisem je právě citované ustanovení §37a horního zákona. Pro správnost této argumentace nehovoří toliko již citované důvodové zprávy, ale též jednoznačná stanoviska Nejvyššího správního soudu uvedená v rozhodnutí 4 As 83/2014 a argumentace Ústavního soudu v plenárním nálezu ÚS 54/05. V tomto směru se ani nelze ztotožnit s právním názorem žalobce o tom, že předmětný nález se týká pouze a výlučně nastavení koeficientu prodejnosti při stanovení odškodnění. Ústavní soud naopak velmi přehledně uvedl, že určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu, či kategorii osob oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Dále zdůrazňuje, že posílení pozice subjektů poškozených důlní činností je zcela proporcionální sledovanému cíli.

Dále nález uvádí obecný princip spočívající v tom, že „porušení principu rovnosti může dojít pouze za splnění několika podmínek: s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivně rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup. Jinak je věcí státu, aby rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné. Musí jen prokázat, že se tak děje ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho“. K porušení principu rovnosti lze též srovnat závěry Ústavního soudu v nálezech PI ÚS 4/95 či PI ÚS 5/95. Je-li subjektům poškozeným důlní činností přiznáno zákonem více práv než subjektům jiným (v daném případě specifický režim odškodnění v insolvenčním řízení) nemůže být takovouto zákonnou úpravou porušen princip rovnosti, neboť sleduje zcela legitimní a ospravedlnitelný cíl.

III.

Žalovaný považuje za nadbytečné opakovat ty argumenty, které uvedl ve svém vyjádření k žalobě, jakož i ty, které do svého odůvodnění z předmětného nálezu převzal Krajský soud. Na druhé straně je však na místě zdůraznit zásadní premisu a specifikum odstraňování důlních škod, kterou žalobce popírá.

Vyčlenil-li zákonodárce z majetkové podstaty dlužníka prostředky na odstranění důlních škod, učinil tak v souladu s principem rovnosti, neboť na jedné straně jsou subjekty poškozené důlní činností, které by nezaplacením těchto škod utrpěli škodu fakticky dvakrát, na druhé straně pak důlní společnost, která k úhradě takovýchto škod vytváří rezervy, jejichž vytváření zákon důlní společnosti ukládá.

IV.

Žalovaný má také za to, že žalobce ve své žalobě a následném odvolání zcela pomíjí ustanovení § 208 insolvenčního zákona, který vyčleňuje z majetkové podstaty finanční rezervy vytvářené podle zvláštního předpisu, přičemž poznámka pod čarou přímo odkazuje na zmiňované ustanovení § 37a horního zákona. Z tohoto důvodu nemůže obstát argumentace žalobce pod bodem 19-21 odvolání, neboť úvaha vychází z nesprávné premisy, že důlní škody byly uhrazeny z majetkové podstaty, ačkoliv ve smyslu výše citovaného ustanovení do majetkové podstaty takový majetek nepatří.

V.

Za zcela správný žalovaný rovněž považuje právní závěr soudu o tom, že není rozhodné, zda finanční prostředky byly žalovanému uhrazeny nikoliv z vázaného účtu, ale z účtu běžného, neboť takovou skutečnost nemohl žalovaný nikterak ovlivnit. V tomto směru nemůže být žalovaný nesprávným postupem dlužníka poškozen. Uvedené je zvýrazňováno tím, že dlužník měl na odstranění důlních škod vytvořenu rezervu v dostatečné výši.

VI.

Za tohoto stavu považuje žalovaný napadený rozsudek za věcně správný, v tomto směru navrhuje jeho potvrzení a dále navrhuje, aby byl žalobce zavázán k náhradě nákladů odvolacího řízení.

V Ostravě dne 9.1.2018

RESIDOMO, s.r.o.